

Esy-li spěwał,
Bilnje džěłal,
Strowja cze
Esmójbnj statol,
A twój šwjatol
Gradny je.

Sa staw spróznj
Napož móznj
Lubosć ma;
Bóh pač šwěrnj
Pšes spač měrnj
Čžerstwošč da.

Nječ ty spěwał,
Eswěrnje džěłal
Wšchědre dnj;
Džen pač šwjatj,
Dušči datj,
Wotpocžj ty.

S njebešč mana
Nječ czi šmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wotšchěw cze!

F.

Serbske njeđželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Esmolerjež knihičisćezěrnj w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

15. njeđžela po šwj. Trojizy.

Jap. st. 16, 9.—15.

Wó šnje šlyšchi Pawol šdychowanje pohanow w Euro-
pje: „Pšchindž dele do Mazedonskeje a pomhaj nam!“
A Pawol staji šo na pucž do Filippa; pšchetož wón je
Božemu kiwej srošmilk. Lidia je přenicžka wokadny
w Filippje, wona da šo kšchězicž. Wona ma wotewrjenu
wutrobu, kotraž Jesom Šhrysta se žedženjom pšchija. Wny
widžimy:

Nusu, kotraž po Šhrystu šu šdychuje.

1. Žyly pohanski kraj wola: „Pšchindž a pomhaj nam!“
2. Ženotliwa dušcha šdychuje: „Šandž do mojeho doma
a woštan tam!“

1. W krajnje Troas pšchi brjohu Malo-Asijske běšche
Pawol. A pšches morjo wuhlada brjoh nascheje Euro-
py. Tehdom drje je šo jeho dušcha praschala: Čhze tole wuske
morjo ewangeliju mjesu stajicž? Njebudže tón Anjes mje
tež pšches morjo póšlacž? Duž pšchindže kiw wot teho
Anjesa w tym widženju w nožy: Pšchindž dele do Mazedonskeje
a pomhaj nam! Wón je muž s Mazedonskeje.
To widži na jeho šdrasčenju. Nětko je jemu wěšta
wěz: „Tón Anjes wola.“ Ešo njestarajo wo wěšit,
kotryž po morju duje, mjesu šo to Neapla a wot tam
do Filippa, kotrež běšche šwobodne město w Mazedonskej.
Ešwobodne rěłasche, dokelž mējesche wšchelate šwobodne pravo.
Prawa šwoboda dyrbišche šo jemu nětko hakle dostacž
pšches rašche sera ewangelija, kotrež jemu škhadžachu.
Eškwěncžto škhadža wjšche nascheje Euro-
py. A dženska je

wona žyła kšchězicžijanska. Pšches mōž ewangelija je šo
najmjeišchi wotdžel semje najwjetšchi šezimil duchownje,
žohnowanje ša druhe. Kšchězicžijanstwo je žohnowanje ludow.
Ale kšchězicžijanstwo tež šabycz nješmē, šo ma šo džakowacž.
Tež nam wulke kraje pšchiwolaja: Pšchindžcze dele a
pomhajcze nam! Tak wola muž s Indiskeje, žarowaza
Paria, kotrehož k škocžecžu ponižuja, a kiž je tola tež
podomnosć Boža, — tak wola indiska wudowa, kiž ma po
šmjerczi muža žalošny wokud, šo je šazpjena a šastorcžena
— tak wola čornj škřlova s Afriki, kiž je do žušby
pšchedatny. Njusa pohanstwa wo pomož wola — hlaj,
wjšche tebe je škhadžala krašnosć teho Anjesa. Ty, luby
kšchězicžijano, šnajesch tu hnadu, kiž šo wjšche tebe šwēczi,
a pšchitainju jeho lubosće, šo dyrbišch jemu won šwēczič
dacž. Pomhaj — hdyž tež njemōžesch won čahnyčž.
Ale s darami lubosće mōžesch škutk mišionstwa podpjeracž.
S nutrnymi modlitwami mōžemy nusu wbohich pohanow
pšched Boha njescž, šo by žohnowal mužow, kiž šu won
čahnyli, ewangelijon wbohim pohanam předomacž. Ešlyšchmy
šdychowanje: „Pšchindž dele a pomhaj nam!“

2. Ženotliwa žedžywa dušcha šdychuje: Šandž do
mojeho doma a woštan tam! Wot wulkeho džemy k małemu.
Wulke džē šo s małych šestaja. „Šabatny džēn džěchu
japoschtol a jeho towaršchojo pšched město k wodže, hdyž
šo modlachu k Bohu a rěčachu šedžo k žōnskim, kotrež
šo běchu šeschle.“ Boža šlužba to běšche s tym hešlom:
„Šchtož ma wušchi, tón nječ pošluchaj!“ Žene wucho
šlyšchi, jena wutroba šacžuma: „Jew-ja namašam, šchtož
ja pytam. Bohabojasna žōnska s mjenom Lidia po-

kluchasche — a tón Knjes jej wutrobu wotewri. Do wotewrijeneje wutrobny žórli šo plódnitwj Bože słowo. Pawol pósna jejnu wěru a kšczi je ju a jejnu kšezu. To je přenicžka w Europje. Tej pať hišcize s tym došč njeje, šo je kšcizena. Wona chze nětkole haľle prawje wufnyč sapočez. „Te-li šo mje ša tu džeržicze, šo ja wěru do teho Knjesa, dha šandžče do mojeho doma a wostańče tudy.“ Wona jich nuczešche a nje- pšesta prošycz. Dobrota je šo jej došla, šo je pšch- wšata do hnadneho šluba, dobrotu chze tež wopofašacž, šo kšudnych pučowarškich předarjow do domu wosnje. Najbóle ju žadanje čzerješche, w kšesczijanstwe do předka kroczicž. Teje prošwa šo dopjelni. Pawol a jeho towaršchojo nuts čahnu a s nimi šlowo — a w šlowje tón Knjes. Tale prošwa je prošwa na teho Knjesa. Šdžez šo wón tať prošy, tam wón tež pšchindže. Čhzemy tež po tutej přenjej kšesczijanzy na Europiskej semi činicz: Knjeze, šandž do našeho doma a wostań tam — potom budže tež šbože bydlicž pola naš. Šamjen.

Džesczowa wječorna modlitwa.

Spróznny šym, duž k měrej du,
Swojej wóčžy šandželu;
Wótcze, ty pať njeđrěmaj,
We lóžku mje šakitaj!

Činjach dženska njeprawje,
Božo, špožcz mi wodacze!
Twoja miłošcz, Šhrysta krej
Šškodu wotwobrocžitej.

Moji pšchuwšni njech tu
W twojej ruzny wotpocznu!
Sa wšech ľudži proštwu mam
A jich tebi poruczam.

Šhorym dušam pokoj daj,
Ššylyš s woczow šetřewaj;
Měšacžkej daj čžichemu
S njebjha hladacž na šemju!

Ššel. F.

Šhto předuja šnopy?

Šorzy džent wo žně běšche šo nahilil; rjana čzopla nóz wu- pšesczerašche šo na čžiche, mjelczate hona. Duž poštaný šnop a wolašche won do pola: „Džeržmy temu Knjesej džakowny žnyowy šwjedžen pod čžichim nózny njebjom!“ A wšitke šnopy po- štanychu a wot jich ščumjenja wotzuczichu ščkowronczki a pozpule, kotrež na ščezernišczu tu a tam drěmachu.

Šreni šnop šapocža šwoje předomanje: „Pšchinjescze temu Knjesej džak a šwalbu! Džakujcze šo temu Knjesej, pšchetož wón je dobročitny a jeho dobrota traje wěcznje! Wón dawa šwojemu šlónčku šhadžecž nad šymi a dobrými; wón dawa deščezowacž nad špawnyymi a bjesbóžnyymi. Wšitkich woczki čžakaju na njeho a wón dawa jim jědž w šwojim čžaku. Šetow tyžazy šu pšches šemju kroczile a kóžde lěto je žně hromadžilo a pizu dalo. Šchezo hišcize krywa tón Knjes šwoje blido a milliony budža naščzeni. Šeho dobrota je kóžde ranje nowa. Pšchinjescze temu Knjesej čžescž a šwalbu!“

Duž šanješche šyl. Ščkowronczkow džakny kšerlušch. A druh

šnop džesche: „Na Božim žohnowanju je wšcho ležane! Šólnit špěchuje šwoju dželatwu ruku, wora rolu a wušywa šymjo na jeje bróšdy; ale wot teho Knjesa pšchindže tyče a plódnoscz. Mnohe šymne nozy a horze lěczne dny leža mjes šyczom a žnjeczom. Čžlowješta ruka žana njemóže deščezowe mřóczele šem pšchiwješcz ani kupy wotwobrocž. Tón Knjes šakhoma wšcho šornjatko w klinje šemje, ščkituje mlódný, šeleny šyw a šakituje šrawjaty kóš. Njebojcz šo! Wón bě s nami. Na Božim žohnowanju je wšcho ležane!“

Štětka wša šeczi šnop šlowo: „Kotřiz je šylšami wušywaja, budža s wješelosczu žnjecz. S čžezkej wutrobu wuńdže šyn šycz. Ach, nan běšche jemu wumrjel a doma plaťasche šawostajena ma- čžerka-wudowa; pšchetož nješmilni, twjerdži wěricželojo běchu bróžen a ľubju wuprósnuili. Ššmilny šuřod počzi jemu šymjo; ale šylšy padachu s tymi šornjatkami do włóžow. Štět žněje wón tyžaz- křoczny; pšchetož tón Knjes je jeho žně žohnowať. Kotřiz je šylšami wušywaja, budža s wješelosczu žnjecz; woni du a plaťazy pšchinjeku dobre šymjo a pšchindu s wješelosczu a pšchinjeku šwoje šnopy.“

Na to naščedowašche ščwórtý šnop w rěči: „Dobrotu čžinicž a šobudželicž nješabudžcze; pšchetož tajke wopory špodobaju šo Bohu derje! Mohli my to nuts šawolacž do domow bohathch, kotřiz šwoje bróžnje něť pjelnja, mohli my to nješmilnemu, twjer- demu muzej, kotřiz wčera te wobohe kšude kšofšiběraťki se šwojeho pola wotehna, pšchiwolacž! Šohož je tón Knjes žohnowať, tón dyrbi tež šwoju šmilnu ruku wotewricž, šo by šo runať taninemu prawemu Šoašej, kiž pobožnej Šucze šmilnoscz wopofaša. Do- brotu čžinicž a šobudželicž nješapomncze!“ A pozpule wolaču wóšje pšches polo do wšy, jako čžyle wutrobny, kotrež špa, wubudžicž.

A taľle šlónčzi pjaty šnop: „Ščtož čžlowjel šhje, to budže tež žnjecz! Ščtož ščpatnje šhje, tón budže tež ščpatnje žnjecz; a ščtož tu šhje w žohnowanju, tón budže tež žnjecz w žohno- wanju. Ščto džiwacze šo, šo njerjad šteji mjes pšchenžu, bu- džišcize-li šymjo wurjedžili, předy dyžli je wušyšcize! Ščtož njerjad šhje, budže prózu žnjecz. Ščtož na šwoje čželo šhje, budže wot čžela škaženje žnjecz; ščtož pať na ducha šhje, budže wot ducha wěczne žiwjenje žnjecz. Ščtož čžlowjel šhje, budže wón žnjecz.“

A wšitke šnopy kolo wokoľo poklonichu šo a džachu: „Šamjen! Šamjen!“

Prek. w.

Wščedna modlitwa Jana Bjedricha Wulkomyšlneho.

Jan Bjedrich s pšchimjenom Wulkomyšlny, wójwoda a křowjěch Šakski, šwěrný wójwotať a čžerpjet ša šwjatu wěz ewan- gelija, špěwašche pšches žyle šwoje žiwjenje wščednje we ľaczanskej rěči ščedowazu modlitwu, kotruž bě hižo ša čžap šwojeje mlodoščze namuňyl, a kotraž po naščej ľubej šerbstej rěči něhđže taľle rěka:

„Wšchomóžny, šmilny Božo a Wótcze, kiž ty čžerpjenja a wumrjecža šwojeho Ššyna naščeho Knjesa Ššom Šhrysta dla hnadu dawášch, šo by čže gmejna wěřazych s prawej wěrnej poř- nošču čžescžila a šwalila, špožcz mi miłoščiwje, šo bych dženska wščitko šwoje myšlenje, žadanje a čžerjenje, šwoje žyle rěčenje a čžinjenje po twojej woli naprawil! Šoškwěcz, o Knjeze, moju wutrobu s darami šwojeho šwjateho Ducha, šo bych twoje šlowo prawje špósnať a šrošymil a s wopravdžitej wěru šapšchijať! Daj mi čžěťacž pšched wščej ľenjotu a kóždy šadžewť mojeho powo- ľanja šbožownje pšchewinycz! Daj, šo s wěřazej wutrobu twoje pšchikašnje šwěrnje wufonjam, kiž šy živy a knježišch do wěcznosczje! Šamjen.“

Tónle czeŝtopruhowany, ale jako ŝwěrný ŝo wopofajany wjetŝ wuŝny 3. měrza 1554 we Weimaru, jako bė jemu krótko přjedn jeho rjetowŝka mandželŝka pŝeŝ ŝmjercz do wěcznoŝce wuŝchla.

F.

Rak Gellert ŝwoju njedzeli ŝwječesche.

Hdyž njeboh Gellert, kotryž 1769 jako profesor w Lipsku mumrje, kóždy wŝchědny dzeň ŝwječicž pytaŝe, dha bėŝe jemu tola woŝebje njedzela ŝwjata. Hizo jako mlodzenz wón ŝjawnu Božu ŝlužbu pilnje wopytowaŝe a da tuto pobožne waŝchne ŝwuczenje ŝwojeho zyleho žiwjenja bycz. W Lipsku ŝo tehdy ŝamo wŝchědne dny, woŝebje w raňŝich hodžinach, Bože ŝlužby ŝ předowanjom wotbhwachu, a tež w tnych tydžeňŝich předowanjach bė Gellert huŝto nadeńcz. Njedzeli móžeŝe jeho jeno ŝhorocž wot ŝjawnje Božeje ŝlužby wotdžerzecz. Šchtó njebudžishe hizo ŝhonjenje czinił, ŝo ludžo duzy wote mŝe tež hnydom ŝwoje roŝkudy nad runje ŝlyŝchanyh předowanjom wurjekuja? Senemu je ŝo předowanje lubiło, druhemu ŝo njeŝpodobasche; jedyn ma to, drugi tamne na nim wuŝtajecz. Tak to pola Gellerta njebė. Wot njeho ničtó roŝkud wo předowanju njeŝoni, kotrež bėŝe runje ŝlyŝchal. Wón ŝ Božeho domu czishe domoj džeŝe a ŝlyŝchane ŝlowo we ŝwojej wutrobje roŝpominasche. Tež ŝbytkny džel njedzele wón Bohu a jeho ŝlowu poŝwječesche a ŝo nad tym jara rudžesche, dyrbjesche-li widžecz, ŝo mnohy ŝwjatemu prawu njedzele plačicz njedawachu. „Wny ŝ njedzeli“, tak ŝo wón něhdy wuprajowaŝe, „pŝe loŝkomyŝluje wobŝhadžamy, a ja ŝym pŝeŝwědcženy, pobožniŝe nałoženje tejeŝameje je njeparomny a ŝ dobom najlěpŝi ŝredk ŝa roŝczenje w pobožnoŝci. Tónle dzeň ŝo wŝchědneho džela wŝdawacz, ŝwoju wutrobu pruhowacz a ŝ njebeŝam poŝbėhowacz, ju ŝ wěrnocžemi wěry žiwicz a poŝlynjecz, reka: ju ŝa zply tydžeň ŝylnicz a ŝo na prawe wufonjenje ŝwojeho pomolanja pŝichotowacz. Šchtóž njedzeli derje nałoža, tak móže tón druge dny ŝlė wobeńcz? Šchtóž pať ju hubjenje nałožuje, tak móže tón wěricz, ŝo je jeho pŝichyŝluŝnoŝcz, druge dny derje nałožicz? — Sabywaj njedzeli ŝemŝke malicžtoŝce. Sa- czuwaj Bože dobroty, ŝbože fromnyh pŝheczelow a jich roŝ- rěczowanjom, radoŝcz pŝchirody a jejneje kraŝnoŝce. Modl a džatuj ŝo, pŝchepytuj ŝwoju wutrobu, pŝnawaj, ŝo maŝch wot Boha ŝameho mozy ŝ ŝwojemu wěrnemu derjehiczu. Pŝtaj je ponižnje wot njeho, a budž džakomny ŝa te, kotrež doŝtawasch. Wny ŝwoju ŝlaboŝcz a njedostojnoŝcz pod hoŝkom wobŝtaranjom a naležnoŝczow žiwjenja jara loŝko ŝabywamy, jeli ŝebi czas njepoŝtajamy, ŝwoju njemóz a móz a miłoŝcz Božu, ŝwoju njedostojnoŝcz a ŝnjewowu czescz a wŝpoŝoŝcz pŝnawacz. Tutemu nadawkej ma njedzela ŝlužicz. Wona je dzeň modlitwy a wotpoczinka, w czimž duŝcha jenicžy ŝwoje wěrne ŝbože nabywa.“

F.

Marŝcha, pŝchirodna macz.

(Wjeŝna ŝtawisna.)

(Poŝracžowanje.)

Ma wjeczor ŝedžachu Měrczin, Wórta, Miklawŝch a Leńka, kaž pŝchezo, ŝa wulkim blidom w Měrczinowej ŝtoje, ŝo bychu w hromadže dzeň nutrnje wobŝamkli. Měrczin ŝwoju knižku wo- czini a czitaŝe: „Njemowuŝcz mje, Božo, w ŝtarobje, hdyž ŝe- ŝchědžiwju. Wobarnuj moju duŝchu a wumoz mje; njedaj mi ŝ hanibje pŝichicž; pŝchetož ja mam nadžiju ŝ tebi. Šwěrnocž a prawdoŝcz njech mje ŝahowa, pŝchetož ja czakam na tebe. — Bože wotmolwjenje: Poŝlychajče na mnje, kiž wy budžecze wote mnje w žiwocze noŝcheni, a w mojej macžerņizy ležicze; haj, ja chzu waŝ noŝycz hacž do ŝtaroby, a hacž wy ŝeŝchědžiwicze. Sa-

chzu jo czinicž; ja chzu waŝ ŝbėhacz a noŝycz a wumoz. Šchtó je hdy ŝahanibjeny, kiž na Boha je nadžiju ŝajil? — O troŝch, czeho mohł ŝo bojecz?

Zako worjoł ŝwoje mlode
Se ŝchidkami pŝchitrywa,
Tak mje ŝajnje Boža hnada
Zako w ŝahwoczku wohrėwa.
Hdyž ja hiŝczce njebėch žiwny,
Da Bóh mi to žiwjenje
We macžerņym žiwocze;
Pŝeŝ njeho ŝym hiŝczce czily.
Ma ŝwěcze wŝcho ŝahinje,
Boža luboŝcz wostanije.

Moja duŝcha je czicha ŝ Bohu, kotryž mi pomha; pŝchetož wón je moja ŝkala, moja pomoz, mój ŝchit, ŝo mje žadny pad nje- pobije, tak wulki hacž wón je. Teho dla ŝpuchczecze ŝo kóždy czas na njeho, lubi ludžo, wuŝhpajče ŝwoju wutrobu pŝchod nim. Bóh je naŝche doměrjenje. A bylo tež naŝchich hrėchow wjazny, hacž pėŝka pŝchi morju, jeho hnada je tola wjetŝcha; a dyrbjeli rjez: Moje hrėchi pŝchėndu moju hlowu, jako czežke brėmjo wone mje wobczėžuja, dha tón ŝnjew praji: Hlaj, to Bože jehnjo, kotrež ŝwėta hrėchi njeŝe, a: Hlaj, ja ŝym twój hrėch wot tebe wjal.

Mój Šbóžnik je troŝch hrėŝchnika,
Hdyž jom' wot brėmjenja tej' ŝlőŝce
Niz czlow'k, niz jandžel njepomha,
Hdyž naŝtróžane ŝu wŝchė koŝce,
Som' czėŝny je ŝwět ŝchėroki,
Se ŝej a Bohu ŝ hroŝnoŝci,
Wot Mójŝaŝa přecz ŝaczibjenny
A ŝ horzej heli wotŝudženny;
Hlej, ŝa teho je ŝhowanka
Mój Šbóžnik, tón troŝch hrėŝchnika.“

Hizo mjes tym, ŝo Měrczin czitaŝe, bu Miklawŝch pŝchezo wužŝcho wokolo wutrobny, ŝylŝy ronichu ŝo po jeho ližomaj; Leńka ŝ dželbranjom na njeho hladaŝe, hiŝczce ženje njebė jeho plačacz widžala. Zako bė nětk Měrczin ŝlőnczil, njemóžeŝe ŝo Miklawŝch ŝwojeho pohibanja wjazny ŝdžerzecz, wón položi wobė ruzny na woczı a plataŝe ŝ hloŝom. Wŝchitzy mjelczachu. Po ŝhwilzy wŝa Měrczin troŝchtowajo ŝaŝo ŝlowo: „Luby Miklawŝcho, to njewbože je wulke, ale tón ŝnjew móže pomhacz.“ „O nano, ja wŝchal horja dla njeplakam“, ŝnapŝcheczivy Miklawŝch pohibany; „ja dženŝa tak ŝjawnje widžu, ŝo tón ŝnjew pomhacz chze, a to mje ŝ ŝylŝam hnuje. Wona ŝtaj mojej ŝarŝchey, dyrbjal jeju hubjeneju a ŝhubjeneju widžecz? Sa chzych jeju wumoz a njemėjach tola žaneje pomozny. Duž myŝlach: ŝnježe, dha pomhaj ty! A to ŝym ja krucze wėrił, tak ŝ zylej wutrobu, hdyž tež njewjedžich, tak dyrbjal wón pomhacz. Me wón radu wė, a jeho dobrota a hnada je wulka. Haj wón budže wobohimaj ŝhubjenymaj ŝarŝchi- maj pomhacz, ja pŝchewidžu nětk jeho hnadne wodženje. Pŝeŝ czėlnu ŝrudobu je jeju wutrobu a hordu myŝl roŝbil, czeža ŝam- ŝnyh hrėchow nad nimaj wotpoczjuje a jeju potula, ale wonaj hiŝczce ŝwoje hrėchi pŝnajetaj, a Bóh budže jimaj hnadny. Njeje wěrnó, nano, wón ŝam móže wumoz? Wón móže hrėchi wodacz a ŝtyŝnoŝcz ŝwėdomja a czwilu hrėchow wot naŝ wŝacz. Wón jo radny czini, jeno ŝo ŝ njemu pŝchitŝhadžamy.“ „Pójče ŝem ŝe mni wŝchitzy, kiž wy ŝpróznı a wobczėženi ŝcze, ja chzu waŝ wofŝchewicz, praji tón ŝnjew!“ tak ŝnapŝcheczivy Měrczin ŝ hloŝom. „Bóh daj ŝo byŝchaj pŝichyŝchaj, haj, ŝo byŝchaj wėŝcze pŝichyŝchaj!“ ŝdycho- waŝe Miklawŝch. „Modlcze ŝo ŝe mnu, ŝo wón ŝwój ŝtutk do- ŝlőnczi, wŝchal je prajił, ŝo chze naŝ wuŝlyŝchecz.“ Dale njemóže-

ſche, ſylſy poduſychu jeho hłóſ, wón padže na koleni a wſchitzy jemu ſlédowachu. Měrczin wa ſłowo a modleſche ſo: „Haj, ty luby Ebóžniko, pſchińdž ſ tvojim žohnowanjom, pſchińdž ſ twojej mozu, napjeli naše wutroby, woſebje tvojich troſchta najpo- trjebniſchich, ſahoj wſchě khore wutroby: ty to móžeſch, hdyž chžeſch, tebi je to něſchto mało. Ty wſchaf njembžeſch ſo wotwobroczič wot próſtwom ſwojich džěczi. Pomhaj, pomhaj, Knježe, bjeť ſo po tych wobohich hrěſchniſchich horje; pſčzel ſwětlo do cžemneje nozy wutrobom, ſmil ſo nad nami wſchitkimi. O ty luby, luby, Ebóžniko, wſchaf ſmy twoje džěczi, nicžo dale nochzemy byč, w tebi chzemy wotpoczowacž, w tebi woſtacž, ty dyrbiſch naše žiwjenje wodžicž, ty wjedžeſch naſ do ſtyſknoſčow a naſ ſ nich ſažo wumožeſch. Knježe, ty ſy naſ wuſlyſchal, twój Duch puſchcža ſo dele na našy cžichi dom. Džak budž tebi, haj džak tebi ja twoju ſwěrnosč. O Knježe, pomhaj pſchezo dale hacž tam k ſbóžnej wěcžnoſčzi! Hamjeń.“ Měrczin, Miklawſch, wſchitzy ſ wjeſelny pohladam poſtaſychu. Tón Knjeſ bě jich modlitwu, wuſlyſchal, žadny nad tym njedwělowaſche.

(Pſchichodnje dale.)

Tón Knjeſ klyſchi jich wolanje a pomha jim.

Miſionar Fraj, kotryž běſche tójiſchto lět w Indiſkej džělał, dyrbjeſche ſo khorowatoſčje dla do Europy domoj podacž. Žako běſche jeho lóž ſbožownje hacž k polodniſchkej Afrizy pſchijěla ſběhny ſo wulki wětr a njewjedro, a žolny pſchelamachu na jonym bofu džěru, tať ſo ſo nutſlijaza woda wjazy wuplumpacž njehodžeſche. Nižo ſo lóž pomalu do hlubiny nurjeſche. Kapitan pſchijěłe k miſionarej a džěſche k njemu, ſo dyrbi pučžowarjam to powjedžicž, ſo po někotrych wotomiknjenjach wſchitzy žiwjenje ſhubja. Mjeſ nimi běſche mandželſka jeneho indiſkeho ſudnika, woſebna knjeni ſ pjecžimi džěcžimi, kotraž khora ležeſche. Žako wona powjeſč doſta, pocža žaloſnje wolacž. „Dyrbju dha ſo ja ſe wſchitkimi mojimi lubnymi džěcžimi dženzka w morju tepicž? Njeddyrbju dha ſwojeho mandželſkeho w Indiſkej ženje wjazy w- hładacž? Ach, mohla ja wodacže ſwojich hrěchow doſtacž? Sa ſym pſchezo teho Knjeſa na ſtronje woſtajila!“ To běſche jene žaloſčenje jene po druhim bjeſ pſcheſtacža. Fraj poſaſa ju k Deſuſej. Pſchezo bliže pſchijěłe ſmjercž. Dwe džěſczi pſchim- nyſchtej ſo twjerdže ſwojej macžeri wokoło ſchije. Jene wa miſionar do rukow a jene jejna ſlužobna džowka. Tať cžakachu na poſlednje wotomiknjenje. Šmjercž klapaſche ſurowje, kaž ſ wulkej pjaſčju, wontach pſchi lóžzi. S tymi džěcžatkami a ſe ſlu- žomnej holzu padže nětko miſionar Fraj na kolena a proſheſche: „Knježe Deſu, ty ſy we dnjach ſwojeho cžěla we runej nuſy ſwojim wučomnikam wupomhał. Ty ſy pſchezo hiſchcže tónſamny. Pomhaj tež nam! A hdyž na naſ ſtarých hrěſchniſchich njechaſch pohładacž, dha pohładaj na tute małe džěczi, kiž hiſchcže njewjedža, ſchto je ſle abo dobre, a wumož naſ!“

Žako ſo tať modleſche, hlaj, dha wobroczi ſo na jene dobo wětr a ſwali tu lóž na drugi boť, tať ſo džěra wyſche wody woſta a žana woda wjazy nutſ njeběžeſche. Nětk wučerpachu wodu ſe wſchej mozu, lóž bu ſažo próſna wot wody a džěru móžachu ſa- tyſacž. Duž kapitan ſam, kotryž běſche hewať njewěrjazy cžlowjeť, kaž junu Žarao pſna: „Sawěſcže, to je Boži porſt!“

Tať pomha miſionſtwo ſtarým a mlodym hrěſchniſchich wot ſmjercže cžěla a doſtať wot Knjeſa nad žiwjenjom a ſmjercžju hiſchcže hnadny cžaf k poſucže ſa njepoſutne wutroby.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Sańdženu njedželu je ſo jenohłóžnje knjeſ wučer Pollat w Njeſwacžidle ſa žyrtwiſkeho wučerja w Maleſchezach wu- ſwolil. Wty pſchjemny jemu wjele ſboža do noweho powoľanja, kotrež ſ wulkim doměrjenjom noweje woſady pſcheſ jenohłóžne wuſwolenje na ſo woſmje. Duž ſo 2. wučerſke měſtno w Nje- ſwacžidle wupróſbni a pſchjemny Njeſwacžidliſkej ſchulſkej woſadže, ſo by ſažo ſerbſkeho wučerja doſtała.

— Šerbſke kemſchenje ſměje ſo, kaž prawje w poſlednim cžijěle ſjewichny, pſchichodnu njedželu 20. ſeptembra pſchipoľdnju 1/2 12 hodž. w ſchiznej žyrtwi w Draždžanach. Špowjednu wučžbu ſměje wodžer našchich ſerbſkich kemſchenjom, knjeſ ſarať rycžer Žakub ſ Njeſwacžidla a předomanje knjeſ ſarať Wjazta ſ Hornjeho Wujeſda.

— Pola Goleſchowa rańſchi cžah ſ Katež do woſa ſjědže a tonja pſchjeť, tať ſo dyrbjachu jeho ſakłóž. Wodžerja cžaha žana wina njetryčhi, dofelž je ſwonil a nejſu we woſu na pſchibližowazy cžah ledžbowali. Njech je to ſ pomučženjom ſa druhich.

— Wichory w tym měžazu ſu wulku ſchodu nacžinile. Š wjeſchta je wſchón ſad dele ſmjetany a našyma ſo móžnje pſchipoľjeduje a lět ſo ſažo ke kónzej pſchibližuje.

— Sańdženu njedželu mějeſche ſo rjany ſchulſki ſwjedžen w Delnim Wujeſdže, wuhotowany wot knjeſa rycžerſtublerja Ró- ſinga a jeho mandželſkeje. Šimaj ſluſcha wulki džak žyleje ſchul- ſkeje woſady!

— Njedželu 27. ſeptembra ſměje ſo Guſtav-Abolſſki ſwjedžen w Božim domje w Delnim Wujeſdže, na kotryž ſo wſchitzy pſchecželjo ſkutka ſchecžijanſkeje ſmilnoſčje wutrobnye pſcheproſchuja.

Wſchitko pſchijěłe wot Knjeſa.

Šhudžič a tež ſbohacžič,
Knježe, ty wſcho poſkiežič;
Ponižič a poſběhneſch,
Morič a ſaž' ſbudžujeſch.

Pomjenſchich a powyſchich,
Šchtož chžeſch, na naſ dopuſchcžič;
Dawaſch a ſaž woſmjeſch tu,
A to wſchitko ſ luboſčju.

Roſlamaſch a ſahojič,
Šrudžič mje a ſwjeſeliſch;
Twoja wěcžna rada chže
Wobſtoržicž wſchaf ſtajnje mje.

Pſchezo woſtanjeſch mi ty,
Kaž ſy ſlubil, luboſny.
Kaž ty ſ njebjeſ hładacž mje,
Š nadžiju tať pytam cže.

Šda ſo něſchto cžežke mi,
Šo ja njemžju ſpóſnacžzi,
Dha wſchaf ſhonju junu tam,
Kať wſcho kražnje wjedžeſch ſam.

Wiſhel. Š. Žitawſki.

Daliſche dobrowólne darj ſa wbohe armeniſke ſyroty.

Š. Š. žnjomy dar 3 hr. — np.

W mjenje wobohich ſyrotow wutrobny džak

Gólcž, redaktor.